

Mondjátok el, mi bánt titeket.

Persze, vannak még projektjeink.
Strandbérlet, gitár, kispálya, terasz.
Tízéves kislányunkkal egy pingpong-
csapatban verni el az unokatesót.

A medence mélyére ereszkedni,
hasunkat az aljzathoz nyomni,
tempózni, amíg csak tart a levegő.
Klóros vízben kinyitni a szemünk.

Mondjátok el, mi bánt titeket.

Miért nem hirdettek eredményt?
Dehogyan élnénk vele vissza!
Elmagyaráznánk a tévedéseinket,
és magunkhoz emelnénk a vesztest.

Szépen megnyugodtunk, igen.
Tempózni, amíg csak tart a levegő.
Ha nem verseny az élet, mire jó,
hogyan ilyen boldogok vagyunk?

Mondjátok el, mi bánt titeket.

Tatár Sándor

Halálmegvető kényelem

Sem semmilyen lakatlan szigetre,
sem a sűrű, hiúzoz, vadkanos rengeteg erdő
mélyére, sem égbeszökő hegy csak sasok lakta
csúcsára, sem sáskacsemegével hívogató
végtelen pusztába nem vonulok el.
És ugyanígy: sem Wall Street,
sem kairói nyüzsgés, sem Las Vegas.
Nemhogy az Idegenlégióba vagy a
felkent X/Y kampánycsapatába –
még a helyi akvarista vagy filatelista klubba
[szerintem nálunk nincs is ilyen, de ez most
érdektelen] sem jelentkezem;
nem tanulok már meg

szanszkritül [fínnül se], szörfözni, síelni sem,
de még csak autót vezetni sem [pedig hát...].
– Ambíciótlán, pállott unalmat árasztó,
fotelhez- és desktop-képernyő-elé-nőtt
agg[-jelölt?]. Azzal menti, igyekszik
emészthetővé tenni
önmaga előtt és számára a helyzetét,
hogy úgysincs több rikító-tarka papagáj
a lakatlan szigeten, több rovar a sűrű,
zöldhomály-erdőben, több hópehely
nem cukrozhatja fehérére a felhők közé törő
hegyek süvegét, több fűszál a téres pusztán
végigszántó szélben nem hajladozik,
mint ahány szóban ő dúskálhat-vájkálhat-válogathat
[pedig csak két nyelvet tud úgy-ahogy], ahányat
a fény felé tarthat, lelkes-kíváncsian szaglászhat,
ahánnyal eljátszadozhat,
ahánynak húsát
leszopogathatja a csontjéről,
ahányat [igazságtalanul, mert miről tehetnek
ők?!] viszolyogva kiköphet.

És van itt „még valami”, ami [aki] miatt,
bár ha kívülről pillant rá, úgy látja maga is:
nem lehetséges ehhez más standard viszonyulás,
csakis a lesajnáló részvét –
mégis képtelen helyzetét szánnivalónak,
reménytelennek élni meg:
TE.

Azért az mégis...!

A világ menetébe beavatkozni
[függetlenül attól, milyen lehetősége
van erre a magamfajta *mítszámítnak*]
macerás, és – már ha valaki nem vércinikus
vállrándító – micsoda felelősség!
Sose vágytam rá; így, hajlott
koromban meg már végképp nem.

De némely pillanatomban, mégis,
szeretnék *szunnyadó* hatalmat,
talonban tartott erőt,

amilyen
az épp tétlen markoló vezető-
fülkéjében a mobilján kaparászó
gépkészlőé.

